

stor en Statsgæld som overhovedet muligt, saaledes som det ærede Medlem gengav den. Det, jeg sagde som min personlige Opfattelse, var, at i parlamentarisk styrede Lande viste det sig — ligegyldigt, tilføjede jeg, hvilket Styre man end havde —, at Statsgælden altid praktisk taget var stor og maatte være omtrent saa stor, som den kunde taale at blive, thi hvis den ikke var det, vilde den hurtigt blive det, og at Følgen af Statens ekstraordinære Nedbringelse af Statsgælden blot vilde blive, at man skaffede Plads for en ny Anbringelse, som efter min Opfattelse vilde komme, og dette uanset hvilket Styre man havde. Det ligger i hele den parlamentariske Styrelsesforms Natur, og hvis det drejer sig om indenlandsk Statsgæld, er Ulykken derved jo heller ikke saa stor.

Det ærede Medlem sagde, at man efter hans Opfattelse, og det konservative Folkeparti havde den samme Opfattelse, altid skulde sætte Tæring efter Næring, og at den Regel i hvert Fald gjaldt for hans Meningsfællers Vedkommende. Nu er det jo længe siden, at det ærede Medlems Meningsfæller har haft Ansvaret her i Landet, og selv om de har haft Part i det, som i Aarene 1920—24 og ogsaa tidligere, ved jeg nok, at de har den heldige Skæbne ikke rigtig at kunne komme til at bære det, idet den forudgaaende radikale Venstre-Regering altid har hele Skylden for alt, hvad der skete ogsaa i de Aar, for hvilke det ærede Medlem maa tage sin Part af Ansvaret. Men den Vækst i Statsgælden, der er fra 1920 til 1924, burde det ærede Medlem ikke forbigaa i en Betragtning som den, han fremsatte her.

Den højtærede Statsminister talte paa et enkelt Punkt i sin Tale lige ud af Posen. Den højtærede Statsminister sagde: Det drejer sig her slet ikke om Lovgivning paa Finansloven, ikke om Forholdet mellem Folketing og Landsting, ikke om politisk Konflikt, det drejer sig om Nedsættelse af Militærudgifterne, om man vil være med dertil eller ikke. Jeg tror, at den højtærede Statsminister har for saa vidt Ret, som Befolkningen vil opfatte den foreliggende Situation paa denne Maade, ganske enkelt og lige til. Nok saa korrekt udtrykker man det, naar man siger, at det drejer sig om Nedsættelse af de militære Bevillinger for det kommende Aar. Thi der er jo ikke Tale om at ændre de bestaaende Love, som der er talt saa meget om. Just derfor foreslaas Beparelserne paa den for det ene Aar gældende Finanslov. Hvis der var Tale om at forandre bestaaende Love blivende, vilde der være mindre Grund eller ingen

Grund til at gøre det ved Anmærkning paa Finansloven eller ved almindelig Bevilling i Stedet for ved en særlig Lov. Man kan ogsaa sige, at Forslag til blivende Ændring er sket igennem et Lovforslag, der ligger paa Folketingets Bord, og som i Øjeblikket behandles af et Udvalg dér. Dette er just Begrundelsen for mit Partis Stilling til denne Sag og den stærkeste Begrundelse, der kan fremføres i det Spørgsmaal, der drøftes her: at den danske Rigsdag for Tiden drøfter en fremtidig Ordning af Landets Militærvæsen, og det, Spørgsmaalet gælder, er da, om det ikke vil være fornuftigt, saa længe denne Drøftelse staar paa, at fare med Lempe med Statens Udgifter til en Ordning, om hvilken man nok tør sige, at den ikke vil blive den gældende i Fremtiden. Dette er det rent praktiske Spørgsmaal, og den højtærede Minister har for saa vidt Ret i, at det — for det kommende Aar — drejer sig om Nedsættelser af de militære Bevillinger.

Nu kan man jo fra Venstres og det konservative Folkepartis Side sige: Jo, Flertallet her i Tinget vil bevare den nuværende Ordning, og Mindretallet vil gaa imod den, hvorfor skulde vi dog støtte Mindretallet? Jeg tror ogsaa, at hvis den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti vilde give sin Tilslutning dertil, vilde han ikke være sig selv. Men Venstre har jo den Opfattelse, at Folketingets Eneret paa Finansloven ikke er et Indfald, men just et Udtryk for en bestemt konstitutionel Opfattelse, nemlig den, at Folketingets Flertal skal staa bagved Regeringen, og at Regeringen skal være i Stand til at føre Statshusholdningen, og dette kan den kun være, hvis den har Eneret over Finansloven sammen med det Flertal i Folketinget, der staar bag den. Dette er jo Venstres gamle Opfattelse. Derfor mener jeg, at der maa være god Mening i og god Begrundelse for at henvende sig til Partiet Venstre, ikke for at ville trumfe et eller andet igennem i denne Sag, men for at tage en Forhandling op med Venstre om ud fra denne Betragtning at udskyde Bevillinger paa de militære Budgetter, medens Lovforslaget drøftes i Folketinget. De Udtalelser, der her er faldet fra Partiet Venstres Side, opfatter jeg heller ikke som en blank Afvisning heraf. Dette vilde ogsaa staa i en alt for skarp Strid med hele Venstres Opfattelse af Forholdet mellem de to Ting og af den Parlamentarisme, som er anerkendt her i Landet. Og hvis man vil vælge en Form for en saadan Udskydelse, som ikke i samme Grad som det her foreslaede kan karak-